

Пісня геніїв ночі

Іван Франко

По боях земного життя
Чи в повні свіжих сил;
В утомі з довгого пуття
Чи в першім маху крил;
Чи вниз літа склонили скрань,
Чи в серці рай весни, –
Сюди, вандрівче, ти пристань!
Засни! Засни! Засни!

Що земний шлях, що земний бій,
Ненависть і любов?
Тут ніч, тиша і супокій
Без снів і без оков.
Тут болю, ані втіх нема,
Морозу, ні весни,
Тут забуття, спокій і тьма –
Засни! Засни! Засни!

Припадь істотою цілов
Природі до грудий,
Туди верни, відкіль прийшов,
Напій безсмертя пий!
Почате в бою тіло те
Знов в вир бездонний пхни,
Що вічно смерть з життям плете, –
Засни! Засни! Засни!

А дух? Се ж іскорка лишень,
Се огник, нервів рух!
Розпадесь мозок, то й огонь
Погасне, згине дух.
Воскресних не лякайсь казок,
Хай для дітей вони!
Остатній біль – побідний крок!
Засни! Засни! Засни!

10 дек[абря] 1882